USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2015, č. j. KUOK 61169/2015, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 18. 1. 2018, č. j. 59 A 15/2015 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Olomouce, odbor agendy řidičů a motorových vozidel (dále jen „správní orgán prvního stupně"), rozhodnutím ze dne 12. 11. 2014, č. j. SMOL/237418/2014/OARMV/DPD/Pri, uznal žalobce vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), a naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 téhož zákona. Za tento přestupek žalobci uložil pokutu ve výši 3.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím pro opožděnost zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud"), který ji rozsudkem ze dne 7. 10. 2016, č. j. 59 A 15/2015 - 37, zamítl. Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí svým rozsudkem ze dne 31. 10. 2017, č. j. 8 As 237/2016 – 32, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud shora označeným rozsudkem žalobu opět zamítl.

[4] Proti posledně uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") dne 20. 2. 2018 blanketní kasační stížnost, v níž pouze uvedl, že se domáhá zrušení tohoto rozsudku a že kasační stížnost doplní na výzvu soudu ve lhůtě jím stanovené.

[5] Nejvyšší správní soud stěžovatele usnesením ze dne 1. 3. 2018, č. j. 4 As 51/2018 - 14, vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost tak, že uvede, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů napadá rozsudek krajského soudu. Rovněž jej poučil, že nebude-li kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna, soud ji odmítne podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona.
[6] Usnesení bylo zástupci stěžovatele doručeno do datové schránky dne 5. 3. 2018 (pondělí). Lhůta k doplnění kasační stížnosti v délce jednoho měsíce tak v souladu s § 40 odst. 2 s. ř. s. uplynula dne 5. 4. 2018 (čtvrtek). Stěžovatel však na výzvu k doplnění kasační stížnosti nereagoval. Kasační stížnost tudíž stále nesplňuje náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 téhož zákona

[7] Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. *„[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně“*. Podle odst. 3 téhož ustanovení *„[n]emá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc“*.

[8] Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *„[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen“*.

[9] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a tyto vady k výzvě soudu neodstraní, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 - 40). Stejně tak je tomu i v nyní posuzované věci. Stěžovatel neuvedl nic konkrétního proti postupu či rozsudku krajského soudu, navrhl pouze zrušení tohoto rozsudku a přes výzvu soudu kasační stížnost v zákonné lhůtě nedoplnil. Takto formulovanou kasační stížnost považuje kasační soud za nedostačující ve smyslu požadavků vyplývajících z § 106 odst. 1 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu